

Arrest

nr. 253 962 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DHONT
Gouden-Boomstraat 5/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONT en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2018 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 243 496 van 30 oktober 2020 opnieuw oordeelt tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 17 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 december 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2018 werd ingediend door :

A., S. A S (R.R.: ...)
nationaliteit: Palestina
geboren te Gaza op (...)1971
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 04.11.2020 met een uitsluiting van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Gaza (waar men geconfronteerd wordt met een ernstige crisis op gebied van elektrische stroom met ernstige gevolgen op het vlak van gezondheidszorg evenals enorme problemen met de watervoorziening en dat de humanitaire crisis in Gaza enkel menselijke oorzaken kent met name door de bezettingspolitiek van Israël en de interne Palestijnse politieke conflicten). Echter, deze verwijzing kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. We verwijzen in dit kader naar de beslissing van het CGVS d.d. 30.04.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geregistreerd is bij de UNRWA en vanwege de specifieke aard van het Israëlisch-Palestijns conflict materiële en humanitaire bijstand kan genieten. Uit de beslissing van het CGVS blijkt verder dat net omwille van de moeilijke humanitaire situatie in Gaza het mandaat van de UNRWA telkens verlengd wordt en dat UNRWA-Palestijnen steeds die hoedanigheid behouden omdat zij enkel in die hoedanigheid een beroep kunnen doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt. Betrokkene heeft dus toegang tot de nodige hulp en bijstand bij een terugkeer naar Gaza met name van UNRWA. Uit deze beslissing blijkt ook dat de situatie in de Gazastrook vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook, maar niet alle Gazanen noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde

manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken (CGVS d.d. 30.04.2020). Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat zijn persoonlijke situatie in Gaza behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Zo blijkt dat betrokkene woonde in het huis van zijn vader, dat elke zoon zijn eigen appartement heeft bijgebouwd in datzelfde huis, dat zijn kinderen naar school gingen, dat zijn oudste twee dochters naar de universiteit gingen en dat hij hun studies zelf betaalde, dat hij een loon ontving als ambtenaar en dat ook zijn echtgenote een pensioen ontvangt (CGVS, d.d. 30.04.2020). Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat hij specifieke hinder zal ondervinden van de algemene situatie in Gaza gezien zijn persoonlijke situatie en uitgebreid familiaal netwerk in Gaza waarbij hij eveneens kan rekenen op bijstand van UNRWA. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene verwijst naar verschillende bronnen die de humanitaire situatie in Gaza verduidelijken, namelijk het laatste rapport van VN van oktober 2017, verschillende krantenartikelen, verslag van de Wereld Gezondheidsorganisatie over Gaza, een verslag UNHCR van februari over Gaza, Gaza Situation Report van 02/2017, 07/2015 en 07/2017 en de nieuwsbrief mensenrechten in Israël en Palestina september-oktober 2014. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Het louter verwijzen naar en voorleggen van verschillende krantenartikelen en rapporten is onvoldoende om de conclusies van het CGVS in dit kader te weerleggen. Uit de beslissing van het CGVS blijkt duidelijk dat betrokkene bij terugkeer naar Gaza een beroep kan doen op de bijstand van UNRWA en eveneens op zijn uitgebreid familiaal netwerk en dat hij tot de middelmaat behoort qua algemene situatie in vergelijking met de andere Gazanen waardoor hij de gevolgen van de humanitaire crisis in Gaza voor zichzelf kan beperken (CGVS d.d. 30.04.2020).

Wat betreft de bewering dat een terugkeer naar Gaza bemoeilijkt wordt door de onzekerheden in verband met de grensovergang te Rafah (waarvoor betrokkene verwijst naar een verslag van COI focus); we verwijzen naar de beslissing van het CGVS d.d. 30.04.2020 waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Gaza mogelijk is via de grensovergang te Rafah. Deze grensovergang is namelijk sinds juli 2018 vijf dagen per week geopend en dat deze terugkeer op een veilige manier plaatsvindt aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen (CGVS d.d. 30.04.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst in dit kader ook nog naar het feit dat UNRWA zonder financiële middelen zal komen te zitten omwille van de stopzetting van de Amerikaanse hulp. We verwijzen nogmaals naar de beslissing van het CGVS d.d. 30.04.2020 waaruit blijkt dat ondanks de stopzetting van de Amerikaanse bijdrage UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht te vervullen en dat er nieuwe fondsen toegezegd werden zodat het financieel tekort ingeperkt werd (CGVS d.d. 30.04.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op zijn recht op een privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk

te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. We merken op dat betrokkene pas sinds juli 2018 op het Belgische grondgebied verblijft, dat hij geen enkel bewijs voorlegt van opgebouwde sociale banden en dat hij over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in de Gaza strook, met name minstens zijn vader, vier broers en twee zussen wonen en leven in de Gaza-strook, terwijl er in België slechts drie familieleden van hem wonen.

Betrokkene maakt echter geen melding van deze familieleden in zijn huidige aanvraag 9bis, legt geen bewijzen van bijkomende afhankelijkheid voor en woont evenmin samen met één van deze familieleden. Betrokkene heeft ook nog een echtgenote en vier kinderen maar volgens zijn verklaringen wonen zij momenteel in Jordanië en niet in de Gazastrook. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat hij in 2010 Gaza verliet en in België aankwam in 2015. Echter, deze informatie wordt niet bevestigd door de gegevens uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene op 11.06.2018 (volgens zijn eigen verklaringen) Gaza verliet en naar Jordanië ging. Uit het administratief dossier blijkt dat hij middels een Frans schengenvizum, geldig van 02.07.2018 tot 31.07.2018, afgeleverd te Jeruzalem, betrokkene naar België kwam op 29.07.2018.

Betrokkene haalt aan dat hij vreest voor de slechte opvangcondities in Frankrijk en op de vermeende schending van artikel 3 EVRM indien hij naar Frankrijk dient terug te keren. Betrokkene verwijst in dit kader naar het document 'droit d'asile en France: conditions d'accueil état des lieux 2012' waaruit zou blijken dat er onvoldoende opvangplaatsen zouden zijn, en dat de plaatsingstermijnen lang aanslepen waardoor betrokkene dus niet zeker zou zijn van opvang en mogelijks op straat zou belanden en waaruit zou blijken dat de toegang tot de asielprocedure in Frankrijk bijzonder moeilijk zou zijn voor betrokkene. Daarnaast verwijst hij nog naar een krantenartikel van 2015 uit 'Le Monde' en het rapport van de mensenrechtencommissars van de Raad van Europa betreffende Frankrijk. Echter, hoewel de Franse autoriteiten akkoord waren met de overname van betrokkene, verstreek de voorziene overdrachtstermijn en werd België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. De asielaanvraag van betrokkene werd negatief afgesloten op 04.11.2020. Betrokkene dient dan ook niet terug te keren naar Frankrijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er sprake zou zijn van een specifieke psychologische kwetsbaarheid en dat hij nood zou hebben aan medische zorgen en opvolging. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij 20 jaar is, van Afrikaanse origine en homoseksueel waardoor hij blootgesteld zou worden aan een permanente bedreiging als hij op straat moet leven, zonder bescherming van enige structuur of van de overheid. Echter, deze bewering mist elke grond. Huidige aanvraag 9bis werd ingediend door 49-jarige gehuwde man met vier kinderen van Palestijnse origine. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 26.12.2018 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 03.08.2018 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige

beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 17 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer 256 898.

2. Over de rechtspleging

Op 17 februari 2021 dient verzoeker een "nota" in.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen.

In casu diende verzoeker op 30 december 2020 een verzoekschrift tot nietigverklaring in van de beslissing van 17 november 2020. Op 5 februari 2021 vraagt de griffie aan verzoeker of hij een synthesesmemorie wenst in te dienen. Verzoeker beantwoordde de vraag positief op 5 februari 2021 en heeft op 25 februari 2021 een synthesesmemorie ingediend. Er wordt aldus niet voorzien in het neerleggen van een 'nota' naast de synthesesmemorie. Uit de procedurestukken blijkt ook niet dat er door de griffie bijkomend een 'nota' werd opgevraagd naast de synthesesmemorie. Dienvolgens dient de ingediende nota van 17 februari 2021 uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de synthesesmemorie voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Aangezien artikel 62§2 Vreemdelingenwet een algemene motiveringsplicht inhoudt voor alle beslissingen genomen op grond van de Vreemdelingenwet;

Dat artikel 62§2 Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht poneert naast en bovenop het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht ;

Dat conform voornoemde principes een beslissing alle motieven dient op te nemen en deze motieven de beslissing dienen te schragen (DENYS, L. Overzicht van rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gerechtelijke jaren 2009-2010 tot 2017-2018 (eerste deel), R.W., 2018-2019, 1167) .

Dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de administratieve overheid ertoe verplicht om in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze; Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (Raad van State, 22 november 2012, nr. 221.475).

Aangezien verzoeker van oordeel is dat DVZ met de beslissing van 17/11/2020 voornoemde motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel meermaals heeft geschonden zoals hierna zal blijken;

Dat DVZ zich al te éézijdig focust op het administratieve dossier alsook intern opgesteld verslagen van het CVGS die niet langer actueel zijn (anno 2020);

Dat uit de beslissing blijkt dat DVZ onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de omstandigheden en zij onvoldoende andere wetenschappelijke bronnen heeft aangesneden;

Aangezien met deze stelling DIRECTIE VREEMDELINGENZAKEN zonder meer de visie van CGVS overneemt die klaarblijkelijk van oordeel is dat er een middenklasse is die de gevolgen van de blokkade het hoofd kan bieden;

Dat het CGVS die stelling heeft geponeerd in een studie COI FOCUS

Territoires Palestiniens - Gaza - Classes sociale supérieures ;

Dat verzoeker verder verwijst naar volgende artikelen, ten exemplatieve titel:

België moet beslissen: is de Gazastrook te gevaarlijk om te leven of niet?

(<https://www.mo.be/analyse/gazastrook-te-gevaarlijk-om-te-leven-of-niet>)

Gaza is nu officieel onleefbaar: onze collectieve schandvlek (<https://loop.bnnvara.nl/opinies/gaza-is-iii-officieel-onleefbaar-onze-collectieve-schandvlek>)

De Gazastrook bevindt zich al bijna 14 jaar in complete lockdown (<https://www.knack.be/nieuws/wereki/cle-gazastrook-bevindt-zich-al-bijna-14-jaar-in-complete-lockdown/article-opinioii-1581899.html?cookie-check-1.609093811>)

Dat uit wat voorafgaat blijkt dat DIRECTIE VREEMDELINGENZAKEN zich eenzijdig laat informeren door de enkel en alleen de studie (in feite opgemaakt door de Belgische overheid) en voorbij gaat aan andere objectieve en wetenschappelijke studies en artikelen; Dat de beslissing dd. 17/11/2020 bijgevolg onvoldoende getuigt van de vereiste van de zorgvuldigheid;

Dat de beoordeling van CGVS, die letterlijk wordt overgenomen door de DIRECTIE VREEMDELINGENZAKEN, nl. dat de persoonlijke situatie van verzoeker behoorlijk is en verzoeker aldus geen specifieke hinder zal ondervinden getuigt van onvoldoende voorbereiding;

Dat overigens met betrekking tot UNRWA verzoeker verwijst naar het feit dat de werking van UNRWA op de klippen dreigt te lopen; Dat immers de lonen voor de maand november 2020 NIET uitbetaald kunnen worden zoals mag blijken uit het bericht dd. 26/11/2020 van (...) <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/un-palestine-agency-on-...> ;

Dat verweerster in haar beslissing zich overigens baseert op informatie die achterhaald en niet langer actueel is;

Dat verweerster verklaart dat de grensovergang te Rafah sinds juli 2018 vijf dagen per week geopend is en dat deze terugkeer op een veilige manier plaatsvindt terwijl in datum van de beslissing, nl. 17/11/2020, het reeds een vaststaand en gekend feit was dat de grensovergang in november 2020 voor drie dagen geopend werd doch sinds 04/11/2020 opnieuw gesloten was (stuk 33) ;

Aangezien verweerster in haar beslissing van 17/11/2020 als volgt aanhaalt:

Betrokkene haalt aan dat hij in 2010 Gaza verliet en in België aankwam in 2015. Echter, deze informatie wordt niet bevestigd door de gegevens uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene op 11/06/2018 (volgens zijn eigen verklaringen) Gaza verliet en naar Jordanië ging. Uit het administratief dossier blijkt dat hij middels een Frans schengenvisum geldig van 02/07/2018 tot 31/07/2018 afgeleverd te Jeruzalem betrokkene naar België kwam op 29/07/2018;

Aangezien verzoeker echter op geen enkel ogenblik heeft verklaard GAZA in 2010 te hebben verlaten;

Dat verweerster haar beslissing verder motiveert:

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij 20 jaar is van Afrikaanse origine en homoseksueel waardoor hij blootgesteld zou worden aan een permanente bedreiging als hij op straat moet leven zonder bescherming van enige structuur of van de overheid;

Dat verzoeker als Palestijn evenmin van Afrikaanse origine is en geboren in 1971 niet de leeftijd van 20 jaar heeft;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid zijn vast gesteld wat in casu aldus niet het geval is;

Dat een deugdelijke motivering ontbreekt aan de beslissing van 17/11/2020;

Dat verweerster zich ertoe beperkt te stellen dat de omstandigheden waarop verzoeker zich beroept geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis VW uitmaken;

Dat, gezien het concept 'buitengewone omstandigheden' wettelijk zeer vaag omschreven is en aldus volledig arbitrair en discretionair ingevuld wordt door het bestuur, het des te méér aangewezen is dat verweerster zelf duidelijk aangeeft wat zij precies onder 'buitengewone omstandigheden' begrijpt om vervolgens toe te lichten waarom de omstandigheden waarop de verzoeker zich beroept niet buitengewoon van aard zijn;

Dat de beslissing dd. 17/11/2020 noch het één noch het ander doet; Dat dit nochtans onontbeerlijk is om te kunnen beoordelen in welke mate de beslissing gegrond is;

Dat waar verweerster de omstandigheden waarop verzoeker zich beroept, als niet buitengewoon afwijst zij de indruk geeft 'buitengewone omstandigheden' wel zeer beperkt en conservatief te interpreteren en in feite deze buitengewone omstandigheden gelijk stelt met de inhoud van artikel 3 EVRM;

Dat verweerster zodoende de materiële motiveringsplicht miskent zoals hierna verder zal uitgewerkt en toegelicht worden;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart

2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde zich te eenzijdig focust op het administratieve dossier en op de beslissing van de CGVS en onvoldoende andere wetenschappelijke bronnen heeft geraadpleegd met betrekking tot de situatie in GAZA, dient de Raad op te merken dat het aan de vreemdeling toekomt om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoeker kan het niet aan de gemachtigde overlaten om na te gaan, aan de hand van "*andere wetenschappelijke bronnen*" of er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Waar verzoeker nog verwijst naar een bericht van 26 november 2020 van (...) merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dateert van 17 november 2020 zodat verweerder geen kennis kon hebben van dit bericht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker stelt dat hij "*op geen enkel ogenblik heeft verklaard GAZA in 2010 te hebben verlaten*", kan hij niet worden gevolgd. In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 december 2018 kan het volgende worden gelezen: "*La partie requérante établit à sufficance qu'elle est d'origine palestinienne, provenant de la bande de Gaza, qu'elle a quitté Gaza fin 2010 et qu'elle est arrivée en Belgique en 2015 ;*"

Ook het motief in de bestreden beslissing waarin wordt gewezen op zijn verklaring dat hij 20 jaar is, van Afrikaanse origine en homoseksueel is en waarbij verweerder vaststelt dat deze verklaring elke grondslag mist, is niet onzorgvuldig aangezien deze verklaring weldegelijk werd opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker.

Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten onzorgvuldig te zijn, nu in de aanvraag om machtiging tot verblijf werd gesteld dat hij GAZA in 2010 zou hebben verlaten, van Afrikaanse origine te zijn en homoseksueel. Het kan verweerder niet worden verweten op zorgvuldige wijze de elementen in de aanvraag te hebben onderzocht en beantwoordt daar waar verzoeker klaarblijkelijk op onzorgvuldige wijze zijn aanvraag heeft opgesteld en ingediend.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van materiële motiveringsplicht benadrukt de Raad dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een

verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet zonder meer wordt gesteld dat de aanvraag niet in België kon worden ingediend zoals verzoeker voorhoudt, maar dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de gemachtigde op omstandige en concrete wijze motiveert waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker verwijst naar stuk 33 in bijlage van het verzoekschrift waaruit blijkt dat de grensovergang te Rafah in november 2020 drie dagen geopend werd doch sinds 4 november 2020 opnieuw gesloten was. Verzoeker meent dat de gemachtigde zich in zijn beslissing baseert op informatie die achterhaald is waar hij stelt dat de grensovergang te Rafah vijf dagen per week zou geopend zijn.

De Raad wijst er opnieuw op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt. Waar verzoeker thans verwijst naar stuk 33 in bijlage van het verzoekschrift heeft hij nagelaten dit stuk tijdig ter kennis te brengen aan verweerder. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met stuk 33, nu deze er geen kennis van had.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien artikel 9bis voorziet:

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. Aangezien buitengewone omstandigheden omstandigheden zijn die het de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag bij het Belgisch consulaat in het buitenland in te dienen ;

Aangezien deze definitie vaag en algemeen is;

Dat de invulling ervan aldus zeer arbitrair dreigt te worden wat het belang van de motiveringsplicht onderstreept ;

Dat ingevolge de rechtspraak van RvV onder buitengewone omstandigheden wordt begrepen:

Dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verenigen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken...heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden (RvV, 13 september 2019, nr. 226.086).

Dat aldus alles als buitengewone omstandigheden kan worden ingeroepen indien het aan deze definitie beantwoordt;

Aangezien in de motivering van de weigering de redenen moeten worden uiteengezet waarom die aanvraag afgewezen is, hetzij omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangevoerd, hetzij omdat de aangevoerde omstandigheden niet als buitengewoon worden bestempeld

(DENYS, L. Overzicht van rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gerechtelijke jaren 2009-2010 tot 2017-2018 (eerste deel), R.W., 2018-2019, 1167);

Aangezien in casu werd geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen;

Dat echter uit de lezing van de beslissing dd. 17/11/2020 blijkt dat DVZ aan die vereiste van de buitengewone omstandigheden een interpretatie geeft die niet correspondeert met artikel 9bis Vw; Dat DVZ meermaals stelt:

- 'Echter deze verwijzing kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie zijn het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert betrokkene zelf geraakt zal worden

door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden'

- 'In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet.'

- 'De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie'

Dat DVZ aldus een interpretatie poneert die niet overeenstemt met artikel 9bis Vreemdelingenwet;

Dat DVZ vereist dat bewijs wordt geleverd dat verzoeker persoonlijk een reëel risico loopt;

Dat conform artikel 9bis alle omstandigheden in aanmerking kunnen genomen worden voor zover zij beantwoorden aan de (algemene en vage) definitie van 'buitengewoon';

Aangezien verweerster in haar nota terecht opmerkt dat de verzoekende partij klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn en hiervan de bewijslast draagt ;

Dat verzoeker de omstandigheden waarop hij zich beroept uitvoerig heeft toegelicht én bewezen doch dat verweerster echter volkomen onterecht alle omstandigheden naar de prullenmand verwijst stellende dat enkel en alleen rekening kan worden gehouden met omstandigheden die verzoeker persoonlijk treffen dit is voor zover verzoeker bewijst persoonlijk het slachtoffer te zijn;

^ Aangezien verzoeker zich op volgende omstandigheden beroept die buitengewoon zijn:

1/ (a) Aangezien verzoeker eerstens verwijst naar het feit dat

hij tijdens de behandeling van zijn asielverzoek niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst omdat anders zijn verzoek zou worden afgewezen hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen (RvS, 2 juni 1999, nr. 80.594);

Dat verzoeker op 03/08/2018 zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend;

Dat op 30/04/2020 hierop een uitspraak volgde; Dat ten tijde van deze uitspraak de grenzen gesloten waren ingevolge COVID;

Dat de asielprocedure werd beëindigd ingevolge de beslissing dd. 04/11/2020 van de RW;

(b) Aangezien verzoeker begin 2019 een procedure tot erkenning als staatsloze heeft opgestart voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent, zaak die wordt behandeld op de zitting dd. 04/03/2021 (stuk 3) ;

Dat de vraag van verzoeker om als staatsloze te worden erkend, dreigt te worden afgewezen indien hij nu naar zijn land van herkomst terugkeert;

Dat verweerster dienaangaande repliceert 'Dit houdt echter in ieder geval ook niet in dat verzoekende partij automatisch een verblijfsrecht in België zou kunnen verwerven' (zie nota verweerster, p. 9);

Dat verzoeker niet poneert dat de procedure tot erkenning als staatsloze hem een verblijfsrecht in België verleent doch wel dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt in toepassing van artikel 9bis VW;

Dat 'algemeen wordt aanvaard dat een verzoeker om internationale bescherming tijdens de behandeling van zijn verzoek niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat anders zijn verzoek wordt afgewezen en bijgevolg is dit een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen' (DENYS, L., Overzicht van rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gerechtelijke jaren 2009-2010 tot 2017-2018, R.W., 2019-2019, 1129) ;

Dat deze redenering naar analogie dient te worden toegepast voor een verzoeker om erkenning als staatsloze;

2/ Artikel 3 EVRM

A. Veiligheidssituatie in GAZA

(a) In het algemeen.

Aangezien GAZA gekenmerkt wordt door een aanhoudende en langdurige situatie van sluimerend geweld gevolgd door een escalatie van geweld dat vervolgens opnieuw sluimert om iets later opnieuw in alle intensiteit op te slaan;

Dat de situatie in GAZA dan wel geen burgeroorlog of oorlog als such betreft doch een aanhoudend geweld dat varieert naar intensiteit maar reeds decennialang aan de gang is met désastreuse gevolgen op economisch, psychologisch, vlak kortom op elk menselijk aspect;

Dat verzoeker eerst verwijst naar de beschrijving van de veiligheidssituatie door de BELGISCHE STAAT zelf, nl. als extreem volatiel en onvoorspelbaar (stuk 24a);

Dat de Belgische Staat er op wijst dat er vanuit Israël geregeld bombardementen zijn op de Gazastrook;

Dat voorts er op wordt gewezen dat op het Palestijnse grondgebied diverse gewelddadige incidenten zijn uitgebroken;

Dat het Palestijnse grondgebied een aanzienlijke toename kent van aanvallen van kolonisten tegen Palestijnen;

Dat de Belgische Staat er uitdrukkelijk op wijst dat zij, t.t.z. de Belgische Ambassades en Consulaten in de regio, geen bijstand kunnen verlenen;

Dat de NEDERLANDSE autoriteiten zelfs verder gaan en hun reisadvies luidt als volgt (stuk 24b):

Reis niet naar Gaza. De veiligheidssituatie is daar slecht. De leefomstandigheden zijn er slecht en er vinden veel demonstraties plaats. Hierdoor kan de veiligheidssituatie in korte tijd verder verslechteren. De huidige politieke ontwikkelingen verhogen dit risico.

Ook vinden er regelmatig beschietingen vanuit Gaza op Israël plaats; waarop Israël reageert met (lucht)aanvallen. Het risico bestaat slachtoffer te worden van deze beschietingen. De Nederlandse vertegenwoordiging in de stad Ramallah kan in Gaza geen consulaire bijstand verlenen.

De Gazastrook is al sinds lange tijd permanent afgesloten.

(<https://www.nederlandwereldwijd.nl/landen/palestijnse-gebieden/reizen/reisadvies#anker-veiligheidsrisico%E2%80%99s>)

Dat deze bombardementen o.a. worden bevestigd in het bericht van 31/12/2020 waaruit blijkt dat Israël in 2020, dit is in volle corona-tijd minstens 300 doelen op de Gazastrook heeft gebombardeerd en 38 pogingen heeft ondernomen om de Gazastrook te infiltreren via veiligheidsshek (stuk 37);

Dat volgens het bericht van 26/12/2020 Israëlische gevechtsvliegtuigen verschillende luchtaanvallen hebben uitgevoerd op de Gazastrook waarbij o.a. een kinderspital, een woonwijk en een revalidatiecentrum voor gehandicapten werden getroffen (stuk 35) ;

Dat deze gewelddadige situatie overigens blijkt uit het volgende recente geweld:

26/12/2020: luchtaanvallen door Israëlisch leger op de Gazastrook

<https://www.aa.com.tr/en/middle-east/israel-launches-airstrikes-on-gaza-strip/2089074>

22/11/2020: luchtaanvallen op zogeheten HAMAS-doelwitten <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/israel-begins-military-drill-threatens-gaza-strip/2052081>

22/11/2020: bombardementen op westelijk en zuidelijk GAZA <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/israeli-army-bombs-western-southern-gaza/2051832>

14/11/2020: bombardementen op oostelijk GAZA

<https://www.aa.com.tr/en/middle-east/israeli-army-bombs-eastern-gaza/2044138>

21/10/2020: Israëlische aanvallen op Gazastrook

<https://www.aa.com.tr/en/middle-east/israeli-warplanes-strike-amas-target-in-gaza-strip/2013412>

16/10/2020: Israëlisch leger valt Palestijnse boeren aan om te vermijden dat ze op hun olijfgaarden kunnen gaan werken <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/west-bank-israeli-forces-wound-3-palestinian-farmers/2009141>

Dat daarenboven er zich ook een machtsstrijd voordoet tussen de Palestijnse autoriteiten FATAH en HAMAS;

Dat belangrijke politieke tegenstanders van HAMAS zonder meer worden gevangen genomen en gefolterd;

Dat ook burgers die zich gewoon kritisch durven uiten over het beleid in detentie worden genomen en zelfs gefolterd;

Dat verzoeker verwijst naar de verslagen van HUMAN RIGHTS WATCH (stukken 34a en 34b):

In October, we published "Two Authorities. One Way. Zero Dissent." a report showing that Hamas authorities routinely arrest and torture peaceful critics and opponents with impunity. We found Hamas often holds detainees for short periods, sometimes just hours, but during that time taunts, threatens, beats, and tortures in order to punish critics and, apparently, to deter them from further activism.

{<https://www.hrw.org/news/2019/03/20/another-brutal-crackdown-hamas-gaza>}

<https://www.mo.be/analyse/gaza-strook-te-gevaarlijk-om-te-leven-of-niet>

<https://www.hrw.org/news/2018/10/2/palestinian-authorities-crush-dissent>

<https://www.hrw.org/news/2019/03/20/another-brutal-crackdown-hamas-qaza>

(b) De veiligheidssituatie van verzoeker:

Aangezien verzoeker afkomstig is van SOEDANIA, een dorp gelegen in het Noordwesten van GAZA;

Dat SOEDANIA een grensdorp met Israël vormt;

Dat de bombardementen door ISRAËL een reëel gevaar vormen voor de veiligheid van verzoeker die aldus aan de grens met Israël woont ;

Dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat HAMAS in de directe omgeving van de woning van verzoeker tunnels aan het graven was;

Dat verzoeker dienaangaande eveneens uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij zich ten aanzien van HAMAS kritisch had geuit over de aanwezigheid van deze tunnels nu deze het doelwit zijn van de aanvallen door Israël en het bijgevolg helemaal niet uit te sluiten valt dat de woning van verzoeker mee het doelwit vormt van deze aanvallen, al dan niet als collateral damage;

Dat Israël immers zich niet bekommert over eventuele Palestijnse burgerslachtoffer bij de aanvallen die zij uitvoert;

Dat met betrekking tot de tunnels in de omgeving van zijn woning, verzoeker heeft verklaard in januari 2018 deze met een waterslang te hebben laten vollopen waarop HAMAS verzoeker geviseerd heeft; Dat HAMAS mijn verzoeker heeft opgeroepen bij de veiligheidsdienst in JABALIA en vanuit JABAIA naar het kantoor 17 in AL TWAM overgebracht; Dat mijn verzoeker aldaar 5 dagen werd opgesloten;

Dat verzoeker overigens meermaals door HAMAS werd opgepakt en zonder klacht werd gearresteerd en opgesloten;

Dat het CGVS dienaangaande oordeelde

'Het is merkwaardig dat er amper consequenties verbonden waren aan uw veelvuldige arrestaties en u gewoon steeds werd gearresteerd en weer werd vrijgelaten.

Dat ze u echter steeds vrij lieten om kort nadien weer te arresteren zonder veel gevolgen is weinig plausibel

Dat de toon van verweerster in dezelfde richting gaat, onterecht weliswaar zoals mag blijken uit de aangehaalde rapporten van HUMAN RIGHTS WATCH die het feitenrelaas van mijn verzoeker bevestigen (stukken 34a en 34b):

In October, we published "Two Authorities. One Way. Zero Dissent " a report showing that Hamas authorities routinely arrest and torture peaceful critics and opponents with impunity. We found Hamas often holds detainees for short periods, sometimes just hours, but during that time taunts, threatens, beats, and tortures in order to punish critics and, apparently, to deter them from further activism.

(<https://www.hrw.org/news/2019/03/20/another-brutal-crackdown-hamas-gaza>)

Dat andermaal blijkt dat de informatie waarmee verweerster werkt niet actueel is v/at opnieuw een inbreuk op het zorgvuldigheidsprincipe inhoudt ;

B. Schending Mensenrechten

(a) Collectieve bestraffing van het Palestijnse volk en installatie apartheidsregime dat de volledige Palestijnse bevolking onderdrukt.

Dat in deze conflictsituatie niet zozeer een enkeling of een aantal enkelingen maar wel degelijk een volledige bevolking het risico loopt op vervolging; dat het feit dat een groot aantal personen zich in eenzelfde situatie bevinden geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bij zetten;

Dat de vereiste van individualisatie van de vrees een obstakel vormt voor de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag; (Marjan CLAES, noot bij RvV, 18 november 2019, T. Vreemd., 2020, nr. 3, 228);

Dat de militaire acties en blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël volgens de Verenigde Naties een collectieve bestraffing uitmaken van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen;

Dat de désastreuse humanitaire situaties in Gaza het resultaat is van een door het internationaal recht als illegaal bestempelde, blokkade opgelegd door Israël en weerkerende

Dat daarenboven volgens een grondig onderzoek waarvan neerslag in het VN-rapport van maart 2017 blijkt dat Israël zich schuldig maakt aan het installeren van een apartheidsregime dat de volledige Palestijnse bevolking onderdrukt (stukken 38 t.e.m. 41) ;

Dat het rapport stelt dat Palestijnse inwoners van Israël onderdrukt worden op basis van het feit dat ze niet joods zijn;

Dat de Palestijnen discriminatie ervaren in toegang tot educatie, gezondheidszorg, tewerkstelling en het krijgen/hebben van een woonplaats en bouwvergunningen;

Dat ze geconfronteerd met uithuiszettingen en vernielingen van hun woning;

Dat de op de Gazastrook wonende Palestijnen worden bestuurd met de krijgswet, terwijl Joodse kolonisten bestuurd worden met de Israëlische burgerlijke wet;

(https://www.middle-eastmonitor.com/wp-content/uploads/downloads/201703_UN_ESCWA-israeli-practices-palestinian-people-apartheid-occupation-english.pdf)

Aangezien apartheid één van de zwaarste schendingen van het internationaal recht uitmaakt;

Dat het een misdaad tegen de menselijkheid uitmaakt;

Aangezien deze situatie as such gelijkstaat met een onmenselijke en vernederende behandeling;

(b) Discriminatie ten aanzien van verzoeker Aangezien mijn verzoeker Palestijn is;

Dat mijn verzoeker slachtoffer is van de door Israël geïnstitutionaliseerde apartheid van toepassing op de Palestijnen wat een schending inhoudt van o.a. artikel 14 EVRM en artikel 85 van het Eerste Aanvullende Protocol bij de Conventie van Genève van 1977, de Anti-Apartheidsconventie van 1973;

Dat ingevolge de apartheid mijn verzoeker beperkt wordt in zijn fysieke, sociale en economische mobiliteit, dat mijn verzoeker over heel wat dagdagelijkse (consumptie)goederen niet kan beschikken ingevolge de blokkade;

Dat mijn verzoeker niet kan beschikken over normale elektriciteitsvoorzieningen nu Israël de toevoer van elektriciteit volledig controleert en beperkt; Dat ook mijn verzoeker dreigt dakloos te worden wanneer de expansiedrang van Israël zich verder uitzet naar de grensgebieden;

Humanitaire crisis in GAZA

(a) Humanitaire situatie in GAZA

Aangezien verzoeker aankaart dat de humanitaire situatie in GAZA geenszins overeenstemt met hoe deze wordt omschreven door verweerster;

Dat verweerster het heeft over 'de situatie in de Gazastrook vanuit socio-economisch en humanitair standpunt

'Betreurenswaardige gevolgen' heeft' wat ronduit een eufemisme is voor de realiteit aldaar;

Dat verzoeker reeds heeft aangekaart dat het aantal mensen dat voedselhulp krijgt van UNWRA vertwaalfvoudigd is tussen 2000 en 2016 (stukken 20 t.e.m. 22);

Dat in 2020 de situatie er alleen maar op achteruit gegaan is; Dat verzoeker heeft aangekaart dat 97% van het water in GAZA niet geschikt is voor menselijke consumptie;

Dat nauwelijks 5 uur per dag elektriciteit voorhanden is wat impliceert dat belangrijke en essentiële diensten (onaangekondigd) uitvallen;

Dat de Palestijnse middenklasse is verdwenen en de Palestijnse bevolking is overgeleverd aan 'basisoverleven' (ROY, Sara, The Gaza Strip, The Political Economy of De-Development, Washington DC, Institute for Palestine Studies, 2016, 616).

Dat het. ziekenhuissysteem in GAZA op instorten staat ingevolge de jarenlange blokkade door ISRAËL (stuk 22); Dat deze cijfers wijzen op een dermate algemeenheid van de humanitaire crisis dat, behoudens een elite aan superrijken; iedereen slachtoffer is van deze situatie;

Aangezien DVZ daarenboven elke verantwoordelijkheid van zich afschuift door te verwijzen naar UNRWA

'Uit de beslissing van het CGVS blijkt verder dat net omwille van de moeilijke humanitaire situatie in GAZA het mandaat van de UNRWA telkens verlengd wordt en dat UNRWA-Palestijnen steeds die hoedanigheid behouden omdat zij enkel in die hoedanigheid een beroep kunnen doen op de specifieke bijstand die UNWRA biedt. Betrokkene heeft dus toegang tot de nodige hulp en bijstand bij een terugkeer naar GAZA met name van UNRWA.

Waardoor hij de gevolgen van de humanitaire crisis in GAZA voor zichzelf kan beperken.'

Dat DVZ zodoende voorbij gaat aan de nota van UNHCR welke stelt dat naast persoonlijke vluchtreden en ook andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bijstand van UNWRA ophoudt;

Dat juridische, praktische en veiligheidsobstakels een rol kunnen spelen;

Dat verzoeker expressie verbis verwijst naar de uitspraak van 08/04/2019 van RvV (arrestnr. 219.546):

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat er omwille van het patroon van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van HAMAS en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en HAMAS regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld zoals recent nog is gebeurd en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, te deze sprake is van een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid van voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in GAZA.

In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat in casu verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook actueel persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt dat verzoeker dan ook gehinderd wordt de door UNWRA verleende bijstand te genieten en dat het aldus voor UNWRA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel ID van het Vluchtelingenverdrag waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.'

Dat daarenboven met betrekking tot het UNWRA algemeen geweten is dat deze organisatie ernstige financiële problemen heeft, zelfs in die mate dat UNRWA voor de maand november de lonen van de medewerkers niet heeft kunnen uitbetalen <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/un-palestine-agency-on-edge-due-to-financial-crisis/2057279> ;

Dat de BELGISCHE STAAT aldus verwijst naar de specifieke bijstand die UNWRA biedt aan de Palestijnen;

Dat verzoeker deze bijstand uitdrukkelijk heeft betwist, zoals mag blijken uit het administratief dossier;

Dat verweerster wetens willens blijft volhouden dat UNWRA perfect in staat is om de bijstand te blijven verstrekken;

Dat de situatie van aanhoudend extern (Israël) en intern (HAMAS vs FATAH) geweld voor gevolg heeft dat UNRWA de levensomstandigheden die stroken met haar opdracht niet KAN bieden aan de Palestijnse burgers;

Dat daarenboven verweerster het heeft over UNWRA-Palestijnen terwijl uit het stuk 43 blijkt dat registratie bij UNWRA helemaal geen status van welke aard ook geeft:

¹Registration with UNWRA based on these criteria does not confer any legal status, nor does it operate as a form of personal identification, proof of nationality or lack thereof.'

Dat UNWRA zelf verder aanhaalt:

¹With respect to the situation of Palestine refugees in Gaza, it should be noted that years of conflict and blockade have left a population heavily dependent on humanitarian assistance and service. While UNWRA continues to provide primary health, education and food assistance in Gaza, funding shortages are challenging its ability to provide these vital services in a manner commensurate with the needs of the population. In this regard , we refer you to the publication by UNHCR on Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return (February 2018) available at <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5a9908ed4&skip=0&query=gaza%2Qstrip> (stukken 43 en 44).

Dat ook hier verweerster onterecht ontkennend op reageert wellicht bij gebrek aan actuele informatie;

(b) Humanitaire situatie voor verzoeker

Aangezien verweerster met de stelling poneert dat de persoonlijke situatie van verzoeker 'behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context', de bal verkeerd slaat;

Dat verweerster mijn verzoeker positioneert bij de Gazaanse middenklasse;

Dat hieruit blijkt dat verweerster in 2020 nog altijd van de overtuiging is dat er een Palestijnse middenklasse bestaat terwijl alle wetenschappelijke onderzoeken met inbegrip van de studies uitgevoerd door de Verenigde Naties eensluidend stellen dat de middenklasse helemaal ontrafeld is;

Dat verweerster aldus werkt met achterhaalde standpunten;

Dat verweerster wordt gesommeerd om de criteria toe te lichten waarop zij zich beroept om te oordelen wie al dan niet slachtoffer is van een dergelijk désastreuse humanitaire crisis bij gebrek waaraan haar beslissing volkomen arbitrair is;

Dat mijn verzoeker alle beperkingen in elektriciteit, water, levensmiddelen en gezondheidszorgen dient te ondergaan;

Dat verzoeker noch over generatoren, noch over zonnepanelen beschikt ;

Dat de levenswijze van mijn verzoeker geenszins overeenstemt met dat de middenklasse, laat staan met de elite;

Dat uit het attest dd. 17/01/2021 dat verzoeker voorlgt naar genoeg van recht blijkt dat verzoeker geen bijstand van UNWRA krijgt;

Dat verzoeker uitdrukkelijk verwijst naar het stuk 43;

D. Geen terugkeer naar GAZA mogelijk

Dat verweerster in haar beslissing dd. 17/11/2020 aankaart dat een terugkeer naar GAZA mogelijk is via de grensovergang te RAFAH; Dat verweerster verklaart dat deze grensovergang sinds juli 2018 vijf dagen per week geopend is en dat deze terugkeer op een veilige manier plaatsvindt aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar GAZA te garanderen;

Aangezien verweerster, voor deze beslissing verwijst naar de beslissing van CGVS dd. 30/04/2020;

Dat verzoeker met klem betwist dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk, laat staan haalbaar is;

Aangezien verzoeker wenst te verwijzen naar de website van FOD BUITENLANDSE ZAKEN (stuk 24a): 'De grens tussen Egypte en Gaza (Rafah) kan zonder voorafkondiging gesloten worden. De situatie rond deze grenspost kan heel snel omslaan. De grensovergang naar Gaza in Rafah is soms open soms gesloten. Het wordt afgeraden deze grensovergang te gebruiken ook voor wie familie in Gaza heeft te

meer daar het voor de Belgische Ambassades en Consulaten in de regio onmogelijk is bijstand te verlenen in de Gazastrook;

Dat gelet op wat voorafgaat verweerster van mijn verzoeker niet het onmogelijke kan verwachten nu verweerster zelf verklaart dat het voor haar onmogelijk is bijstand kan verlenen in de Gazastrook;

Dat verzoeker aldus zelfs geen beroep kan doen op de Belgische ambassades of Consulaten in de regio;

Dat sinds maart 2020 de Egyptische autoriteiten de grens aan RAFAH hebben gesloten

<https://www.aa.com.tr/en/middle-east/egypt-opens-zafah-crossing-with-gaza-for-3-days/2054047>

Dat enkel en alleen in april 2020 en in november 2020 de grensovergang werd geopend voor respectievelijk één dag en drie dagen;

Dat op 4/11/2020 de grensovergang opnieuw gesloten werd

<https://www.arabnews.com/node/1756561/middle-east> (stuk 33);

Dat andermaal blijkt dat de beslissing van verweerster en de erin opgenomen informatie niet actueel is;

Dat terugkeren via RAFAH uitgesloten is;

Aangezien in de beslissing dd. 07/02/2019 gekend onder de referte 216.474 de Raad uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de toegankelijkheid van de grensovergang een wezenlijk element uitmaakt ;

Aangezien voornoemde omstandigheden buitengewone omstandigheden uitmaken;

Dat verweerster door deze omstandigheden niet als buitengewoon te erkennen, aan artikel 9bis VW een inhoud en interpretatie verleent die geenszins overeenstemt met de ratio legis;

Dat voor verweerster enkel artikel 3 EVRM onder de toepassing van artikel 9bis VW valt, onterecht weliswaar nu artikel 9 bis VW veel ruimer is;

Dat 'buitengewone omstandigheden' ex artikel 9bis VW niet enkel folteringen en onmenselijke behandelingen of bestraffing viseert maar een hele reeks andere situaties voor ogen kan hebben;

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar rechtsleer en rechtspraak die deze stelling eensluidend ondersteunt:

Arrest dd. 13 september 2019, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, RvV 233 894/11:

Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis VW omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis VW te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de VW geschonden. DENYS, L., Overzicht van rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gerechtelijke jaren 2009-2010 tot 2017-2018, R.W., 2019-2019, 1129;

Dat overigens het op lange termijn aanhoudende geweld dat de Gazastrook kenmerkt enerzijds door intern geweld tussen FATAH en HAMAS en anderzijds door extern geweld van ISRAËL en de niet-aflattende blokkade door ISRAËL algemeen gericht tegen Palestijnen waarbij de Palestijnse bevolking wordt geregeerd door de Krijgswet in tegenstelling tot de Joodse kolonisten die onder de toepassing van het burgerlijk recht vallen wat de installatie van een apartheidsregime uitmaakt maakt dat er sprake is van een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid van voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting vormen van de menselijke waardigheid en van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza, mijn verzoeker inclus wat een manifest inbreuk vormt op artikel 3 EVRM."

3.4 Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betwist dat hij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald.

Ten eerste wijst hij op de behandeling van zijn asielerzoek tijdens de aanvraag om machtiging tot verblijf waardoor hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst. De Raad merkt op, zoals ook verzoeker overigens opmerkt, dat het hoger beroep tegen de beslissing van de CGVS is beëindigd op 30 oktober 2020 bij arrest nr. 243 496 van de Raad. Verzoeker wordt beschermd tijdens de procedure van zijn asielaanvraag tegen een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker de buitengewone omstandigheid aanhaalt dat hij tijdens de behandeling van zijn asielerzoek niet kon terugkeren is zijn grief niet dienstig, nu de bestreden beslissing dateert van 17 november 2020 en bijgevolg nadat zijn asielerzoek werd afgewezen in hoger beroep.

Vervolgens wijst verzoeker op de procedure tot erkenning als staatloze bij de rechtbank van eerste aanleg. In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 december 2018 is er evenwel geen sprake van de procedure tot erkenning als staatloze. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze procedure, nu hij heeft nagelaten verweerder in kennis te brengen van deze procedure.

Verzoeker betoogt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden en wijst op de veiligheidssituatie in GAZA. Verzoeker meent dat er aanhoudend geweld heerst in de GAZA dat varieert naar intensiteit maar reeds decennialang aan de gang is met desastreuze gevolgen op economisch, psychologisch en op elk menselijk aspect.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en evenmin gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing verplicht verzoeker ook niet terug te keren naar zijn land van herkomst of naar GAZA. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* aldus niet dienstig.

In de mate verzoeker stelt dat de onveilige situatie in GAZA als buitengewone omstandigheid werd aangehaald en dat hiermee geen rekening werd gehouden, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verwijst naar verschillende bronnen die de humanitaire situatie in Gaza verduidelijken, namelijk het laatste rapport van VN van oktober 2017, verschillende krantenartikelen, verslag van de Wereld Gezondheidsorganisatie over Gaza, een verslag UNHCR van februari over Gaza, Gaza Situation Report van 02/2017, 07/2015 en 07/2017 en de nieuwsbrief mensenrechten in Israël en Palestina september-oktober 2014. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Het louter verwijzen naar en voorleggen van verschillende krantenartikelen en rapporten is onvoldoende om de conclusies van het CGVS in dit kader te weerleggen. Uit de beslissing van het CGVS blijkt duidelijk dat betrokkene bij terugkeer naar Gaza een beroep kan doen op de bijstand van UNRWA en eveneens op zijn uitgebreid familiaal netwerk en dat hij tot de middelmaat behoort qua algemene situatie in vergelijking met de andere Gazanen waardoor hij de gevolgen van de humanitaire crisis in Gaza voor zichzelf kan beperken (CGVS d.d. 30.04.2020).”

Verzoeker verwijst naar stukken in bijlage van het verzoekschrift, met name een bericht van 31 december 2020, van 26 december 2020, van 22 november 2020, van 14 november 2020, van 21 oktober 2020 en van 16 oktober 2020. Verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie extreem volatiel is en onvoorspelbaar, dat er geregeld bombardementen zijn op de Gazastrook, dat er zich diverse gewelddadige incidenten voordoen en aanvallen van kolonisten tegen Palestijnen.

De Raad merkt op dat verzoeker verwijst naar rapporten die uitgebracht werden nadat de bestreden beslissing werd genomen op 17 november 2020. Waar verzoeker verwijst naar rapporten die dateren van vóór de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker deze rapporten heeft voorgelegd. Er kan niet verwacht worden dat verweerder uit eigen beweging rapporten gaat opzoeken in verband met de huidige situatie in de Gazastrook. Te meer nu blijkt dat verzoeker bij arrest nr. 243 496 van de Raad uitgesloten is van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit arrest dateert van 30 oktober 2020. De Raad concludeerde:

“dat verzoeker geen concrete en pertinente argumenten aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker in Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en dus een reëel risico loopt een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te ondergaan.”

Het is niet kennelijk onredelijk om in de korte periode nadat het arrest werd genomen de aangehaalde onveilige situatie in de bestreden beslissing niet te aanvaarden. Bovendien kan de Raad al de door verzoeker aangehaalde rapporten niet in de beoordeling betrekken gezien zijn *ex tunc* bevoegdheid en omdat op geen enkele wijze naar die rapporten is verwezen in de aanvraag, noch later, toen ze werden uitgebracht ter kennis gebracht zijn aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing. Het behoorde tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoeker om zijn aanvraag met deze relevante informatie te actualiseren voor het nemen van de bestreden beslissing, daar de bewijslast aangaande het aanvoeren van de buitengewone omstandigheden in de eerste plaats op verzoeker rust.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven in het verzoekschrift en stelt dat de gemachtigde eveneens onterecht niet aanvaardt dat zijn veiligheid niet gegarandeerd is, te meer nu de rapporten van Human Rights Watch zijn feitenrelaas bevestigen.

De Raad merkt op dat verzoekers asielrelaas werd beoordeeld door de CGVS op 29 april 2020 en in hoger beroep door de Raad op 30 oktober 2020. In de bestreden beslissing wordt omtrent het asielrelaas het volgende gemotiveerd: *“Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”* Er dient op gewezen te worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet als een ‘hoger beroep’ kan worden aangewend tegen de beoordeling van zijn asielmotieven door de asielinstanties. Er kan eveneens bezwaarlijk worden betoogd dat de informatie waarop de gemachtigde beroep heeft gedaan niet actueel zou zijn, nu het arrest van de Raad dateert van 30 oktober 2020 –bijgevolg een kleine drie weken alvorens de bestreden beslissing werd genomen- waarin verzoeker is uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming is geweigerd. Het is niet kennelijk onredelijk om voor de aangehaalde asielmotieven in de verblijfsaanvraag te verwijzen naar de beoordeling hiervan door de CGVS en door de Raad op 30 oktober 2020.

Verzoeker verwijst naar diverse bronnen en meent dat het Palestijnse volk collectief wordt bestraft en dat door de installatie van een apartheidsregime de volledige Palestijnse bevolking wordt onderdrukt. Deze situatie maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op de gevolgen van de discriminatie voor hem en op de humanitaire crisis in Gaza. Hij betoogt dat verweerder wetens willens blijft volhouden dat UNWRA perfect in staat is om bijstand te blijven verstrekken terwijl het algemeen geweten is dat UNRWA ernstige financiële problemen heeft. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar de ‘nieuwe’ rechtspraak in dit verband van de Raad, meer bepaald in het arrest nr. 249 784 van 24 februari 2021 en nr. 250 868 van 11 maart 2021.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat UNWRA heden niet meer in staat is om bijstand te verstrekken. In het arrest nr. 250 868 van de Raad wordt bevestigd *“dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.”* De Raad dient evenwel te herhalen dat de nieuwe rechtspraak van de Raad dateert van na de bestreden beslissing en dat verweerder geen rekening kon houden met de ontwikkelingen in de Gazastrook sinds 17 november 2020. Verzoeker kan bovendien een nieuwe asielaanvraag indienen daar waar hij betoogt dat de situatie in Gaza verslechterd is, UNWRA geen bescherming en bijstand meer kan verlenen op het werkterrein en dit bevestigd wordt door recente rechtspraak van de Raad en aldus over nieuwe elementen beschikt om zijn asielmotieven kracht bij te zetten. De weigering om in de bestreden beslissing het aangehaalde element als buitengewone omstandigheid te aanvaarden aangezien de gemachtigde oordeelt dat verzoeker *“dus toegang tot de nodige hulp en bijstand bij een terugkeer naar Gaza met name van UNRWA”* heeft, is niet kennelijk onredelijk, nu deze problematiek uitgebreid werd onderzocht en beoordeeld in het arrest van de Raad van 30 oktober 2020 waarbij verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Ten slotte betoogt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar GAZA. Verzoeker stelt dat sinds maart 2020 de Egyptische autoriteiten de grens aan Rafah hebben gesloten. Dat enkel in april 2020 en in november 2020 de grensovergang werd geopend voor respectievelijk één dag en drie dagen. Terugkeer via Rafah is bijgevolg praktisch uitgesloten. Verzoeker verwijst naar stuk 33 in bijlage van het verzoekschrift.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de grensovergang aan Rafah het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de bewering dat een terugkeer naar Gaza bemoeilijkt wordt door de onzekerheden in verband met de grensovergang te Rafah (waarvoor betrokkene verwijst naar een verslag van COI focus); we verwijzen naar de beslissing van het CGVS d.d. 30.04.2020 waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Gaza mogelijk is via de grensovergang te Rafah. Deze grensovergang is namelijk sinds juli 2018 vijf dagen per week geopend en dat deze terugkeer op een veilige manier plaatsvindt aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen (CGVS d.d. 30.04.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde beroep te doen op de beoordeling van de CGVS over de situatie van de grensovergang te Rafah, te meer nu ook in het arrest nr. 243 496 van de Raad wordt bevestigd dat hij *“in casu niet anders (kan) dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.”* Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt aangezien stuk 33 in bijlage van het verzoekschrift weliswaar handelt over een tijdelijke sluiting van de grensovergang doch geen datum van de sluiting weergeeft en evenmin stelt hoelang de sluiting was. Het artikel zelf blijkt gepubliceerd te zijn op 14 februari 2021 en dateert bijgevolg van na de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een door hem ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat het bestuur is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Met zijn betoog maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen of de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Daar waar hij met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoeker refereert naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde kennen.

Verzoeker beperkt zich in essentie tot een algemeen betoog over de mensenrechtenschendingen in Gaza. Er dient te worden opgemerkt dat het voorwerp van onderhavig beroep zich beperkt tot de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf en er wordt in de bestreden beslissing geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als afzonderlijke beslissing worden aangevochten, waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien artikel 8 EVRM primeert op de Vreemdelingenwet;

Dat ingevolge de rechtspraak van het EHRM op het bestuur een procedurele verplichting rust om na te gaan welke de elementen zijn die de concurrerende belangen van de samenleving en van de vreemdeling in de ene of de andere richting doen overslaan; Dat het de taak van verweerder is om, alvorens te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben; Dat verweerder bij het nemen van een beslissing de procedurele verplichting heeft om op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken tussen enerzijds het belang van verzoeker en anderzijds de belangen van de Belgische samenleving ;

Aangezien verweerder verklaart dat verzoeker geen rechten kan putten uit de duurtijd van zijn verblijf in België;

Dat verzoeker zich niet beroept op de duurtijd van zijn verblijf doch op het privéleven dat heeft uitgebouwd;

Dat uit zowel de beslissing dd. 17/11/2020 als uit de nota van verweerster het duidelijk is dat verweerster artikel 8 EVRM beperkt tot het gezin terwijl recht op eerbiediging van het privéleven ook het recht van het individu op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden naast en boven op de eerbiediging van het gezin inhoudt (RIGAUX, F., la vie privée. Une liberté parmi les autres, Brussel, Larcier, 1992, 17-18)

Dat verzoeker een privé- en gezinsleven heeft in het gastland België;

Dat verzoeker in Brugge samenwoont met zijn dochter A.T. (stuk 42) ;

Dat T. Nederlands studeert en dit met het oog op het aanvatten van studies;

Dat verzoeker financieel instaat voor zijn dochter;

Dat behoudens een gewone emotionele en affectieve band er aldus eveneens een financiële band is tussen vader en zijn meerderjarige dochter;

Dat DVZ zich ertoe beperkt te stellen dat broers en zussen wonen in GAZA terwijl er in BELGIE slechts drie familieleden van hem wonen ;

Aangezien verzoeker naar BELGIË is gekomen om reden dat alhier meerdere familieleden van verzoeker wonen;

Dat de neven en nichten van verzoeker zich in België bevinden:

(...)

Wonende te 8500 Kortrijk, (...)

(...)

Wonende te 1000 Brussel, (...)

(...)

Wonende te 1080 Molenbeek, (...)

(...)

Wonende te 1190 Vorst, (...)

Dat verzoeker een sociaal netwerk heeft opgebouwd en dit doorheen alle contacten die hij heeft gelegd tijdens opleidingen en tijdens zijn tewerkstelling (stukken 4 t.e.m. 18);

Dat ook deze sociale banden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM;

Dat verzoeker volgende opleidingen heeft gevolgd:

NT2 BREAKTHROUGH PERSOONLIJK - Nederlands tweede taal richtgraad 1-60 lestijden - attest dd. 09/11/2018 programma Inburgering via de Vlaamse Overheid - attest dd. 27/05/2019,

NT2 BREAKTHROUGH PERSOONLIJK - Nederlands tweede taal richtgraad 1-60 lestijden - attest dd. 15/03/2019 NT2 BREAKTHROUGH PUBLIEK - Nederlands tweede taal - richtgraad 1 - 60 lestijden - attest dd. 15/03/2019

NT2 WAYSTAGE MONDELING - Nederland tweede taal - richtgraad 1 - 60 lestijden - attest dd. 09/05/2019 Nederlands tweede taal richtgraad 1 - 240 lestijden - attest dd. 09/05/2019

NT2 WAYSTAGE SCHRIFTELIJK - Nederlands tweede taal - richtgraad 1-60 lestijden - attest dd. 10/05/2019 Certificaat BASIS ELEKTRICITEIT - 40 lestijden - attest dd. 08/01/2020

Certificaat BASIS METAAL - 40 lestijden - attest dd. 09/01/2020

Certificaat MONTAGETECHNIEKEN 1 - 160 lestijden - attest dd. 06/02/2020

Certificaat TIG-HOEKLASSEN A - 60 lestijden - attest dd. 07/02/2020 APRAGAZ certificaat dd. 14/02/2020

Getuigschrift Basis lassen ^/monteren 360 lestijden praktijk - attest dd. 24/06/2020

Dat verzoeker vanaf 14/02/2020 een vervolmakingsstage heeft gevolgd bij BVBA F. gevestigd te 8000 Brugge, (...);

Dat daaropvolgend door F(...) BVBA aan verzoeker een vast arbeidscontract voor onbepaalde duur werd aangeboden;

Dat mijn verzoeker een arbeidscontract voor onbepaalde duur heeft bij de F(...) BVBA ((...)) te 8000 Brugge); Dat verzoeker er als lasser werkzaam is; Dat de tewerkstelling van verzoeker niet toelaat om te vertrekken; Dat hij in dat geval zijn job dreigt te verliezen;

Dat verzoeker aldus hechte sociale, culturele en familiale banden heeft met België en haar onderdanen;

Kortom verzoeker heeft een gezins- en privéleven in België;

Dat de Belgische Staat met de beslissing dd. 17/11/2020 dit gezins-en privéleven miskent;

Dat, niet onbelangrijk, verzoeker belastingen en sociale bijdragen betaalt aan de BELGISCHE STAAT en derhalve solidair is met de Belgische samenleving;

Dat gezien het voorgaande verweerster bezwaarlijk kan stellen dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de uitgebouwde sociale contacten;

Dat verweerster bezwaarlijk kan stellen dat zij zodoende de fair balance-toets heeft verricht, laat staan een correcte afweging heeft verricht tussen de rechten van verzoeker (het uitoefenen en uitbouwen van zijn privé- en gezinsleven) en de rechten van de Staat;

Dat van deze vermeende evenwichtsoefening alleszins niets terug te vinden is in de beslissing van 17/11/2020 wat andermaal een inbreuk vormt op het zorgvuldigheidsprincipe en de motiveringsplicht ;"

3.6 Vooreerst wordt opgemerkt dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig is ten aanzien van de bestreden beslissing daar deze geen verwijderingsmaatregel in zich draagt of niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Er is bijgevolg geen sprake van een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker door de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op zijn privé- en gezinsleven in België. Hij woont samen met zijn dochter die Nederlands studeert met het oog op het aanvangen van studies. Hij staat ook financieel in voor zijn dochter. Daarnaast wonen in België verschillende neven en nichten. Hij heeft opleidingen gevolgd en gewerkt.

In de mate verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn privé- en gezinsleven in België, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op zijn recht op een privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. We merken op dat betrokkene pas sinds juli 2018 op het Belgische grondgebied verblijft, dat hij geen enkel bewijs voorlegt van opgebouwde sociale banden en dat hij over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in de Gaza strook, met name minstens zijn vader, vier broers en twee zussen wonen en leven in de Gaza-strook, terwijl er in België slechts drie familieleden van hem wonen.

Betrokkene maakt echter geen melding van deze familieleden in zijn huidige aanvraag 9bis, legt geen bewijzen van bijkomende afhankelijkheid voor en woont evenmin samen met één van deze familieleden. Betrokkene heeft ook nog een echtgenote en vier kinderen maar volgens zijn verklaringen wonen zij momenteel in Jordanië en niet in de Gazastrook. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift voor het eerst gewag van zijn dochter, zijn opleidingen en zijn tewerkstelling. Blijkens zijn verblijfsaanvraag van 26 december 2018 heeft hij met geen woord gerept over zijn dochter in België, opleidingen en tewerkstelling. Verzoeker kon zijn aanvraag verder aanvullen met actuele stukken doch heeft nagelaten verweerder in kennis te stellen van zijn huidige privésituatie. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te houden met deze elementen die thans voor het eerst in het verzoekschrift worden ter kennis gebracht. Verzoeker verliest ook uit het oog dat het hem toekomt buitengewone omstandigheden aan te tonen en bijgevolg niet zonder meer kan stellen dat geen onderzoek werd gedaan naar zijn privéleven. Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde zijn en dat verzoeker, met zijn betoog en nieuwe elementen, waarin hij voorhoudt dat zijn privéleven de afgifte van de bestreden beslissing verhindert, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. Het feit dat zijn asielprocedure een zekere behandelingsperiode vereiste en dat hij in deze periode opleidingen volgde en tewerkgesteld was en zijn dochter hem is komen vervoegen, geeft hem overigens niet *ipso facto* een recht op verblijf.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN